

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E. U.

przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych [...]

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2010 r.,

na skutek skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 5 marca 2009 r.,

1. odrzuca skargę;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 5 marca 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 10 grudnia 2008 r., którym oddalono powództwo E. U. o przywrócenie do pracy w pozwanym Zespole Szkół Publicznych [...].

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. oraz art. 8 k.p. poprzez

niezastosowanie tych przepisów. Strona skarżąca wskazała art. 467 § 3 k.p.c., art. 126¹ § 1 k.p.c. i art. 169 § 2 k.p.c. jako przepisy prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Podniosła nadto, że na skutek wyroku Sądu Okręgowego poniosła szkodę, a „wzruszenie tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania; brak jest przesłanek do zaskarżenia skargą kasacyjną”.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie zastała wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten konstytuuje zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest skorzystanie przez stronę ze wszystkich przysługujących jej środków prawnych. Artykuł 424¹ § 2 k.p.c. dopuszcza jednak możliwość odstąpienia od tej zasady, ale tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wyjątkowym wypadkiem, o którym mowa w tym przepisie, może być przykładowo nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu. Takiego wyjątkowego wypadku nie stanowi natomiast rezygnacja ze sporządzenia skargi kasacyjnej np. z powodu subiektywnego przekonania o braku podstaw do wniesienia jej lub wątpliwości co do jej skuteczności albo ze względu na „utrata zaufania do sądów” (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006 nr 6, poz. 113 oraz z dnia 20 kwietnia 2007 r., IV CNP 37/07, niepublikowane).

W rozpoznawanej skardze skarżąca podniosła, że „brak jest przesłanek do zaskarżenia skargą kasacyjną”, nie wyjaśniając bliżej tego stwierdzenia. Z art. 398²

§ 1 k.p.c. wynika tymczasem, że w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Biorąc pod uwagę oznaczoną w skardze wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 36 497,47 zł, należy uznać, iż od wyroku Sądu Okręgowego przysługiwała powódce skarga kasacyjna. Ewentualne mylne przekonanie powódki o niedopuszczalności wniesienia w sprawie skargi kasacyjnej albo wątpliwości co do jej skuteczności nie stanowią wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Zgodnie z art. 424⁸ § 2 k.p.c. skarga podlega zaś odrzuceniu, jeżeli zmiana zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych była lub jest możliwa albo jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Odrzuceniu podlega także skarga niespełniająca wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, niepublikowane, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepublikowane, z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepublikowane). Skarżąca tego obowiązku nie spełniła. Wskazała bowiem jedynie, że przez wydanie zaskarżonego wyroku wyrządzona została powódce szkoda, dla uprawdopodobnienia której zgłasza następujące dowody: „a/ zaświadczenie z Zespołu Szkół Samochodowych wskazujące wysokość zarobków skarżącej w roku szkolnym 2008/2009, b/ zaświadczenie – informację PIT – 11 – o dochodach za okres od 1.01.2007 r. do 31.12.2007 r. czyli z okresu pracy u pozwanego”.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w pkt 1 sentencji, a o kosztach postępowania (pkt 2 sentencji) na podstawie art. 424¹² w związku z art. 398²¹ i w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

